

Universitätsbibliothek Paderborn

Lignum Vitae, Ornamentum, & Decus Ecclesiæ

In Qvinque Libros Divisvm. In quibus, Totius Sanctiss. Religionis Divi Benedicti initia; Viri Dignitate, Doctrina, Sanctitate, ac Principatu clari describuntur: & Fructus qui per eos S. R. E. accesserunt, fuissimè explicantur

Wion, Arnold

Venetiis, 1595

De reliquis Ordinis Monastici nirgorum congregationibus, seu reformationibus. cap. XI.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38397

dum & in linguam Italicam, excusi sunt . . . anno . . . in Compendium vero eorum a F. Francisco Yuantes, monacho Vallis letano, à quo nomen huius auctoris Garsiae accepimus, iubentes RR. PP. Congregationis Vallis letanæ, factum, impressum est. Salmanticæ in Hispania, cum uita, & regula S. P. Benedicti, anno . . . in 32. grandi. Et hæc de uita, conuersatione, & doctrina. Decim uero obitu frivid obscurum, at illud perspicuum, quod quo cior acceptiorque Monachis Monserratenibus Garsias erat, et acerbior eius mors omnibus fuit, diuissimèque monasterium latius tenuit, & magnum uiri desiderium. Putatus tamen obiisse anno 1540. uel circiter.

*De reliquis Ordinis monastici Nigrorum Congregati-
nibus, seu Reformationibus. Cap. XI.*

VIA in Prologo nostro diximus plures, alias suis Ordinis monastici Reformationes, sive Congregationes, congruum nobis uisum est, eas subiecte uitare transcurrere, ut lectori in omnibus satisfactum.

Prima igitur Ordinis Monastici Nigrorum con-
gregatio, naut illa, que à S. P. N. Benedicto in sacra Specu primum
anno salutis 520. & in Casino deinde anno 528. fundata legimus;
qua ab Historicis nunc Specuensis a primo conuersionis eius loco,
nunc Casinensis à legis luce fundatione; nunc vero Benedictina, ab
eius nomine uocata est. De qua sic quidam versificatur.

*Vt prior Ordinibus cunctis præstantior iste;
Sic erit in fine cunctis præstantior ipse.*

*Sacer Ordo Benedicti, utitur amictu miti, pro suo velamine.
Albo, Nigro, Camelino, lana texta sine lino, prout est Regia.
Hic Monarcha monachorum, Patriarcha est cunctorum, qui
se configunt.*

*Cœnobitis præbet normam, & Anachoritis formam, nisi rebus
ingredi.*

*Cuius regularis usus, nunc ubique est diffusus, inter Orbis
mata.*

*Nam Specus cultus divini, locusque Montis Casini, redolentia
tutibus, &c.*

At

At quoniam hæc fundamentum magis Ordinis Monastici Nigrorum respicit, quam particularē aliquam monasteriorum inter se unionem, seu aggregationem; hæc pauca de illa prælibasse sufficiat.

Sequuta est deinde in Hybernia congregatio illa quæ Benchoensis, à nomine monasterij, dicta est: fundata, à S. Comogello Abbatore, circa annum Domini 570. multorum millia monachorum gerans; multorum monasteriorum caput; locus verè sanctus, secundusque sanctorum. Nam iat taceam illa quæ in pace sepulta iat, ferant uirginos simul una die à Piratis Monachos occisos, copiosissimè etiam fructificans Deo, ita ut unus ex filijs Sanctæ Iulianæ congregationis, Luanus nomine, centum solus monasteriorum fundator exultile feratur. Quod idcirco dixerim, ut ex hoc uno conicias lector, quam ingens fuerit reliqua multitudo. Et adeo magna fuisse perhibetur in monasterio Benchoensi monachorum frequentia, ut non ualentibus præ multitudine diuina simul celebare mysteria, succendentibus sibi inuicem choris continuarentur silencia diuinorum, ita ut ne momentum quidem diei, ac noctis, uareret à laudibus.

Extendit se postmodum in Scotiam, Angliamque; nec modo in prefatas, sed in exteris etiam regiones, genima eius repleuerunt terram, & quasi inundatione facta, illa se sanctorum examina effuderant. E quibus ad Burgundicas Gallias partes S. Columbanus scandens, Luxouiente construxit monasterium, factus ibi in genu magnum, quæ usque ad Italie partes suæ sanctitatis germina propagauit, anno Domini circiter 600. & quod excurrit.

Extensus sic Ordo monasticus, Hispanicas etiam prouincias pertinuit, & annis fere octuaginta (id est, circa annum 620,) a promulgatione Regulae S. P. N. Benedicti in illas regiones à S. Mauro Abate in Gallias tendenti, cum monasteria sine certa congregatio ne uixissent, agentibus duobus Sanctis uiris Donato, Sirbitani, & Ioanne Gothe Vallisclaræ (quod corrupte Biclarensi uocatur) monasteriorum fundatoribus, ab illis denominationem accepit congregatio Sirbitanæ, sive Valclarensis, pro scriptorum uoluntate.

Et uix multis elapsis annis, anno uidelicet 651, surrexit &c alia Ordinis monastici Nigrorum congregatio, cuius religionis caput fuit monasterium Floriacense apud Autelios in Gallia, à quodam Foro Comite, unde & monasterio, & congregacioni nomen, conseruum. Hæc benedicente eam Domino in benedictionibus suis, mater

mater fuit multorum cœnobiorum; maximè ab illo tempore, quo S.P. Benedicti reliquia ibidem translate refruntur.

Et iam septingentesimus saluationis humanæ annus vertebatur, cum procurante quodam S.Benedicto Biscopio, Abbe, Anglo, viro utique docto, luscitata est in Anglia noua Ordinis monastici Nigrorum aggregatio, que à nomine fluminis iuxta monasterium perfluentis, Ingruiensis denominata est. Hęc quamvis ex corrupto loquendi more ab Historicis Congregatio Giribenna vocetur, Ingruienam tamen, sive Ingiruiensem debere dici, ex scriptoribus Anglicis, & maxime ex S.Beda Venerabili, qui eius congregations fuit alumnus, sub præfato S.Benedicto Abbe, edocemur, qui in fine sua historiæ sic de se scribit. *Domino adiuuante, digesti Beda, Dæ famulus & presbyter monasterij Beatorum Apostolorum Petri & Pauli, quod est ad Virimudam, & Ingruum, &c.* Visitaram tamen Giribennam appellationem retinuimus & nos, ne nouitate gaudere deamur.

Fuit & illa à S.Bonifacio Archiepiscopo Moguntino excitata congregatio in Germania, sub annum circiter Domini 750, quæ à monasterio Fuldensi, quod est in Buchonia silva, totius Germanie opulentissimum, Fuldensis congregatio uocata est, De qua sic cecinit præfatus versificator.

Hinc Fulenses cum feroore, claustra multa cum decoro, regunt in Almania.

Eius primus Abbas fuit s.Sturmus, Bonifacii discipulus, qui obiit anno 779. De Hirsfeldensi in Germania, de qua agit Trittemius de vir. ill. Ord. S.Ben.lib. I.c. 9. nihil aliud habeo nisi quod initium sum pserit paulo ante, uel post annum 1040, sub D.Megahero Abbe, qui obiit anno 1059, die 6. Idus Nouembri.

Agit & de Cauensi congregatione D.Ioannes Capuanus Abbas, in uita S.Alferii primi monasterii S.Trinitatis Cauæ Abbatis. Incipit autem hæc anno Domini circiter 1050, quando cœnobiū illud, ab eadem S.Alferio constructum est in Metelliana Caua, sep̄to à Salerno milliaro. Utrum tamen latius se extenderit, quam in monasteria sibi immediate subiecta, haec tenus me latet, cum nullus alius huius congregationis meminerit. Ferunt nihilominus, S.Petrum, tertium eius cœnobii Abbatem, suis manibus, tribus milibus Monachis, habitum monasticum imposuisse.

Congregatio Columbae, quæ à nomine Ludulphi, primi monasterij S.Andreæ de Auellana, quod nunc S.Crucis uocatur, iuxta

Arc.

Aretium institutoris, qui ob simplicitatem nimiam Columbinus uocabatur, denominationem sumpfit, inchoata est sub anno Domini 1060. pluresque uiros insignes produxit, ut S. Petrum Damiani, Guidonem Aretinum, Guimundum, & alios.

Et eodem serere tempore surrexit illa, quae in monasterio Viuariensis in quo aliquando S. Damianus Monachum egit) inchoata, & tandem per multa cœnobia dilatata, Castellensem nomine, ad tempus vero modicum perdurauit.

Hirsauiensis deinde, in monasterio S. Aurelii, anno serere 1080. a S. Gulielmo duodecimo illius loci Abbatte exsurgit. Hæc postmodum, S. Hugone Abbatte Cluniacensi, qui ad Germaniam discipulum suum S. Wallicum anno circiter no⁶. transmiserat, in multis Germaniae monasteriis propagata, denominationem congregationis Hirsauensis, sive ut alijs placet, Cluniacensis reformatæ accepit.

Fuit & alia monachismi reformatio in Germania, quæ in hodiernum adhuc in quibusdam monasteriis, ut Tegernstensi iuxta Ingolstadtum, & aliis, viget, proprio Breuiario, & Ceremoniis vtens. Hæc quidem in cœnobia Mellicensis initium sumpserit, congregatio Mellicensis uocata est. Monasterium vero Mellicense fundatum est anno 1122. non longe à Vienna Austria, eodemque, a Papa Calisto II. consecratum, primusque Abbas D. Sigeboldus præpositus.

Florens Congregationem in Calabria, excitauit S. Ioannes lochimus Calaber, monachus Histensensis, & Abbas Coratii circa annum Domini 1180. Hæc licet in sancta obseruantia multis annis perdurauerit, nihil tamen de eius progressibus ad nos relatum.

De congregatio S. Nicolai de Arenis (quod monasterium erat in Sicilia extra ciuitatem Catanensem, nunc uero intra ciuitatem est) nihil quod referam habeo, nisi quod Breuiario proprio uia semper fuerit, incepitque anno, ut ait 1300. vel circiter; & desierit anno 1506. quando cum quinque aliis monasterijs, congregacioni Catinensi unita est.

Fuit & congregatio quædam Genuæ, S. Hieronymi di Siluaria appellata, quæ tamen limites suos extra Liguriam non extendit: cuius origo mihi haec tenus obscura: desuit autem anno 1460. quando congregatio S. Iustinae de Padua, quæ nunc Catinensis uocatur, et aggregata.

Agit, & F. Carolus Fernandus, qui uixit anno 1490. & quod existit, in libro suo parænetico de obseruatione Regulae S.P. Benedicti, de congregatione Sagiensi, ad cuius monachos eundem librum scri-

scribebat ex monasterio suo Vincentiano, quæ quidem ut ex eius scriptis patet, magna fuisse uidetur obseruantia, & abstinentia, sed quando incepit, & quos fecerit progressus, haec tenus me late-

Floret quoque in Lusitania congregatio dicta, S. Benedicti de Vlyssipona, cuius primus auctor fuisse perhibetur Do. Iacobus de Murria, Ordinis S. Hieronymi, & S. Nicolai in Portugalia Abbas commendatarius, qui petita, & obtenta licentia à Paulo Papa III. anno 1549. Ordinem monasticum in melius reformatum, suæ reformationis fundamenta in ciuitate Coimbræ iecit, in qua ædificato nobili monasterio anno 1555. duodecim egregios iuuenes, sub Regula S. P. Benedicti aleandos, & instituendos, habitu sanctæ Regionis induit, qui postmodum & virtute, & doctrina crescentes, se, & congregationem suam reddiderunt illustrem. Huic etiam operi manus adiutrices apposuerunt Serenissimus Sebastianus Portugalliarum Rex, & Illustris Reuerendissimusque Infans Henricus S.R.E. Cardinalis, qui anno 1566. a Pio V. Pont. Max. facultatem impetrarunt, Abbatias. Portugalliarum uacantes huic nouellæ plantæ uniendi, & eodem, in ciuitate Vlyssiponensi amplum & magnificum S. Benedicti monasterium construentes, ab eo congregationem S. Benedicti de Vlyssipona vocari uoluerunt.

Reformata est & Congregatio illa Melidæ Insulae iuxta Ragusium in Dalmatia, anno Domini circiter 1560. à D. Chrysolotto monacho Casinensi, & postmodum Archiepiscopo Ragusino, quia parua est & paucorum Monachorum mater hæc de ipsa, & aliis congregationibus omnibus, quæ ad nostram peruenere non tam breuiter dixisse sufficiat.